

Arrest

nr. 186 971 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van diezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2015 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 28 januari 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Deze onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 februari 2016 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2015 werd ingediend door :

W., A.

nationaliteit: Pakistan

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2011 te verblijven. Echter, betrokkene legt geen bewijs voor waaruit dit verblijf sedert 2011 zou moeten blijken. Bovendien heeft betrokkene zich al die tijd bewust in illegaal verblijf genesteld. Er werd hem tevens op 09.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw M. M. C. (Belgische nationaliteit) Ze de intentie hebben om te huwen. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van zijn partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat betreft de verwijzing naar het jaarrapport van Human right watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene hier ruim 4 jaar verblijft, een werkbeproeft bij de BVBA Prima Modazou hebben, kennis heeft van de Franse en Nederlandse taal), verantwoordt niet dat de

aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrontheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 28 januari 2016 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de tweede bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 26 februari 2016 en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam: W., A.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Aangezien, eerste onderdeel van het middel, de bestreden beslissing rust op volgende overwegingen:

Betrokkene haalt aan dat hij zich in buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben doch bewijst dit verblijf sinds 2011 niet en heeft zich al de tijd in illegaal verblijf genesteld en geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 09.01.2013 en dit langdurig verblijf dus onmogelijk als buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden. Hij heeft bovendien een werkbeploofte bij de BVBA Prima Moda waar men hem als verkoper wilt aannemen

Terwijl het constante rechtspraak is dat het enkel element van integratie onvoldoende is kan het feit van een duurzame verankering voor een lange periode een nadeel berokkenen dat onherstelbaar is en derhalve een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken.

Qu’au surplus les circonstances exceptionnelles ne peuvent pas être interprétées comme des circonstances de force majeure (Conseil d’Etat. 9.04.1998 , n° 73.025, RDE n°97, p71) et est-il

impossible d'évaluer la situation de dangerosité sur base de faits qui se sont passés dans le passé puisqu'il s'agit justement pour éviter une situation encore plus grave que l'on a fuit son pays (Conseil d'Etat, 17.03.2003, n° 117.095, non publié)

Dat het duidelijk blijkt uit het jaarrapport dat zijn regio vele gevaarsituaties kende dat een terugkeer in zijn land van oorsprong onmogelijk maakt.

Aangezien het tweede onderdeel van het middel de beslissing spreekt van een aangehaalde schending, artikel 1 van het verdrag tegen folteringen en andere wrede onmenselijke en ontterende gedragingen daar waar in de aanvraag nergens gewag wordt gemaakt van dit artikel en er dus sprake is van een stereotiepe motivering en derhalve strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheid en proportionaliteitsbeginsel en dus een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van de administratieve beslissing.

Aangezien er in derde onderdeel sprake is van het feit dat er geen sprake kan zijn van schending van artikel 8 EVRM aangezien gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8.

Dat echter het niet gaat om een gewone sociale relatie doch wel om een stabiele duurzame affectieve relatie met zijn toekomstige echtgenote doch gezinshereniging niet mogelijk is aangezien zij nog niet werkt en niet getrouwd zijn.

Dat M. M. C. inmiddels zwanger is van haar partner hetgeen duidelijk bewijst dat zij geen gewonen sociale relaties zijn.

Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker nalaat om concreet uiteen te zetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 1 van het Anti-Folterverdrag zouden schenden. Ook uit zijn uiteenzettingen kan dit niet worden afgeleid. Waar de verzoeker stelt dat er ten onrechte wordt gemotiveerd omtrent artikel 1 van het Anti-Folterverdrag nu dit niet in de verblijfsaanvraag werd aangehaald, kan hieruit nog niet blijken op welke wijze de eerste dan wel de tweede bestreden beslissing daadwerkelijk voormeld artikel van het Anti-Folterverdrag zou schenden.

Het middel is bijgevolg, in de hierboven aangegeven mate, niet ontvankelijk.

2.2. In een eerste middelenonderdeel stelt de verzoeker dat zijn langdurig verblijf in België ten onrechte niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. Hij merkt tevens op dat uit het jaarrapport blijkt dat zijn regio veel gevaarsituaties kent zodat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet mogelijk is.

Deze uiteenzettingen betreffen aldus de motieven die aan de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, ten grondslag liggen. Bijgevolg kan deze kritiek enkel dienstig worden betrokken op de aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. De argumentatie dat het lange verblijf in België en de veiligheidssituatie in het land van herkomst ten onrechte niet in aanmerking werden genomen als

buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, betreft een inhoudelijke kritiek en houdt op zich geen verband met de formele motiveringsplicht die is vervat in de wet van 29 juli 1991.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel laten de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Waar de verzoeker voorhoudt dat integratie-elementen en een duurzame lokale verankering voor lange tijd buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoeker in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen, of een 'duurzame verankering voor een lange periode', zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de gemachtigde van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, *quod non in casu*, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst er op dat de gemachtigde ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor er slechts een marginale controle op haar beslissing kan worden uitoefenen. De stelling van de verweerder dat de door de verzoeker aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, wel degelijk in overeenstemming met de recente en vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Bovendien verliest de verzoeker met zijn betoog omtrent de duurzame lokale verankering voor lange periode uit het oog dat de gemachtigde in de eerste plaats heeft vastgesteld dat de verzoeker enkel beweert sinds 2011 in België te verblijven, maar dat hij geen bewijs voorlegt waaruit dit verblijf sedert 2011 zou moeten blijken. De verzoeker maakt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk dat de – oudere – rechtspraak van de Raad van State op zijn specifieke geval van toepassing zou zijn.

De Raad stelt verder vast dat de verzoeker louter herhaalt wat hij reeds in zijn aanvraag van 7 december 2015 opwierp waar hij stelt dat het duidelijk blijkt uit het jaarrapport dat zijn regio vele gevaarsituaties kende dat een terugkeer naar zijn land van oorsprong onmogelijk maakt. Daarmee maakt hij echter niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing die ingaan op dit argument uit de aanvraag kennelijk onredelijk zouden zijn. Zo stelt de verweerder in de eerste bestreden beslissing dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden, en verzoeker zijn beweringen hiervoor dient te staven met een begin van bewijs *terwijl in casu* het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk aan te tonen op het vernoemde artikel 3 van het EVRM. De verweerder motiveert verder dat de algemene bewering niet wordt toegepast op de eigen situatie, en dat wat betreft de verwijzing naar het jaarrapport van Human Right Watch, dit niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat deze rapporten gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Met de loutere bewering waartoe de verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt en waarmee hij louter zijn stelling uit de aanvraag herhaalt, maakt de verzoeker in het geheel niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist zouden zijn. Bovendien moet herhaald worden dat de Raad *in casu* optreedt als annulatierechter, zodat hij niet bevoegd is om zijn oordeel omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van het oordeel van het bevoegde bestuur. In de mate dat de verzoeker hierop aanstuurt, is het middel dan ook niet dienstig.

3.3. In een tweede middelenonderdeel geeft de verzoeker te kennen dat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte wordt gemotiveerd omtrent artikel 1 van het Anti-Folterverdrag nu dit in de onderliggende aanvraag niet werd aangehaald. De voornoemde beslissing zou daarom blijk geven van een stereotiepe motivering, waaruit de verzoeker een schending afleidt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in zijn verblijfsaanvraag van 7 december 2015 stelt dat de terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM gelet op de veiligheidssituatie aldaar. De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM, onder de titel "Verbod van foltering" het volgende bepaalt: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Ook in zijn aanvraag brengt de verzoeker naar voor dat artikel 3 van het EVRM inhoudt dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke behandelingen of folteringen. De verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat de motivering *"Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM."* In de bestreden beslissing zomaar uit de lucht gegrepen is. De verweerder was gehouden te motiveren omtrent de door de verzoeker in zijn aanvraag opgeworpen argumenten. Het is inderdaad zo dat artikel 1 van het Anti-Folterverdrag niet letterlijk wordt aangehaald in de aanvraag van 7 december 2015, maar gezien de argumenten die de verzoeker in de aanvraag opwierp met betrekking tot artikel 3 van het EVRM is het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om deze argumenten zoals hiervoor weergegeven eveneens te betrekken op het artikel 1 van het Anti-Folterverdrag. Overigens valt niet in te zien welk concreet belang de verzoeker heeft bij zijn grief. Het gegeven dat bijkomend werd gemotiveerd omtrent het niet letterlijk in de aanvraag aangehaalde artikel 1 van het Anti-Folterverdrag heeft de verzoeker immers niet in zijn belangen geschaad nu hij geenszins aantoonde dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met de elementen die hij wel letterlijk in zijn aanvraag heeft naar voor gebracht. Dit geldt des te meer nu in de eerste bestreden beslissing inzake artikel 1 van het Anti-Folterverdrag enkel verwezen wordt naar het wel letterlijk in de aanvraag vermelde artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker toont met deze argumentatie ook niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De voormelde en ook de overige motieven die in deze beslissing zijn opgenomen houden wel degelijk verband met de concrete elementen die de verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft opgenomen en hieruit blijkt dat de gemachtigde op een duidelijke wijze de juridische en feitelijke vaststellingen weergeeft waarom werd besloten dat deze elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Van een stereotiepe motivering is dan ook geen sprake. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt derhalve niet.

3.4. In een derde en laatste middelenonderdeel voert de verzoeker aan dat ten onrechte werd besloten dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM aangezien gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van voormeld artikel. Hij betoogt dat het in zijn geval niet gaat om een gewone sociale relatie maar wel om een stabiele duurzame affectieve relatie met zijn toekomstige echtgenote en dat gezinshereniging niet mogelijk is aangezien zij nog niet werkt en zij niet getrouwd zijn. Hij stelt verder dat zijn partner M. M. C. inmiddels zwanger is, wat duidelijk bewijst dat het niet gaat om een gewone sociale relatie.

De Raad stelt vast dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verweerder de relatie van de verzoeker met zijn partner beschouwt als een gewone sociale relatie. Integendeel erkent de verweerder dat er *in casu* sprake is van een relatie, maar hij motiveert dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verzoeker betwist deze vaststellingen aangaande het gezinsleven van de verzoeker niet

op concrete wijze. Bovendien is er in het administratief dossier geen spoor terug te vinden van het feit dat de partner van de verzoeker zwanger zou zijn. De verzoeker beperkt zich bovendien tot een loutere bewering en brengt bij het verzoekschrift geenszins enig begin van bewijs voor van deze zwangerschap, noch maakt hij aannemelijk dat hij dit element heeft voorgelegd aan het bestuur vóór het nemen van de bestreden beslissing. Het feit dat de verzoeker stelt dat gezinshereniging niet mogelijk is voor hem omdat zijn partner nog niet werkt en zij niet getrouwd zijn, doet niets af aan voornoemde motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. De verweerder motiveert in de bestreden beslissing immers niet dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging zou kunnen doen vanuit het land van herkomst, maar wel dat de aanvraag om machtiging tot verblijf kan aanvragen van daaruit. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn.

Met het louter citeren van artikel 8 van het EVRM toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissingen dit verdragsartikel zouden schenden.

Bijkomend wijst de Raad er op dat artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing(en) dit heeft geschonden.

Daargelaten de vraag of de verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven met zijn partner op concrete wijze aantoont, wordt er op gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), wanneer het gaat om een eerste toelating, oordeelt dat er geen inmenging is en dat geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissingen duidelijk kaderen in een situatie van zgn. *“eerste toelating”*. De bestreden beslissingen volgen met name op verzoekers aanvraag om een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet daar waar het niet ter betwisting staat dat de verzoeker op dat moment geen wettig verblijf in België had. Bijgevolg is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoeker en is artikel 8, tweede lid van het EVRM niet van toepassing op de thans bestreden beslissingen.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Wat de thans bestreden beslissingen betreft, dient te worden benadrukt dat deze er slechts toe strekken de verblijfsaanvraag van de verzoeker onontvankelijk te verklaren omdat hij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die hem verhinderen om de aanvraag, zoals dit in de regel geldt, in te dienen vanuit het buitenland en om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Met deze beslissingen wordt bijgevolg op geen enkele wijze uitspraak gedaan over de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor verblijfsmachtiging ten gronde. De beslissing omtrent dit verblijfsrecht wordt enkel uitgesteld tot wanneer de verzoeker het land verlaat en een aanvraag indient volgens de juiste wettelijke modaliteiten, te weten vanuit het land van herkomst. Deze onontvankelijkheidsbeslissing verhindert bovendien evenmin dat de verzoeker opnieuw een aanvraag indient in België, hij zal dan wel andere buitengewone omstandigheden moeten inroepen en aantonen.

In het kader van de thans bestreden beslissingen, kan de aangevoerde grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM dan ook enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in het concrete geval van de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Daarbij dient vooreerst te worden opgemerkt en benadrukt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De Raad stelt vast dat de verzoeker wel gewag maakt van een gezins- of familiaal leven in België, doch zich beperkt tot vage beweringen en dat hij nalaat om concreet aannemelijk te maken dat zijn gezins- of familieleden, zo al kan worden aangenomen dat het om voldoende hechte banden gaat die vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, op het ogenblik van de bestreden beslissingen een omstandigheid vormde die het voor hem zeer moeilijk maakt om zich naar zijn land van herkomst te begeven om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich in regel te stellen met de Belgische binnenkomst- en verblijfsreglementering.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen in geen geval inhouden of stellen dat de verzoeker permanent gescheiden moet leven van zijn partner in België. Er wordt enkel het volgende gesteld: *“Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw M. M. C. (Belgische nationaliteit) Ze de intentie hebben om te huwen. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van zijn partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen. (...) Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

De verzoeker weerlegt deze vaststellingen op geen enkele wijze. Hij toont niet concreet aan dat het enkele gegeven dat hij dient terug te keren naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen, ertoe leidt dat de gezinsbanden onherstelbaar worden beschadigd of zijn gezin zou ontwrichten.

Verder wordt erop gewezen dat de verzoeker niet concreet aannemelijk dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving, in zijn geval als een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aanzien.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het EHRM, aangaande de *fair balance* toets bij de beoordeling van de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming, er reeds aan herinnerd heeft dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (*Solomon v. Nederland* (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

In casu wordt door de verzoeker niet concreet weerlegd dat zijn terugkeer slechts van tijdelijke aard zal zijn. De bestreden beslissingen houden ook geen enkel verbod in om, na de terugkeer, het grondgebied opnieuw te betreden. De verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Een tijdelijke verwijdering hoeft geen definitieve breuk in de sociale en affectieve relaties van de verzoeker te betekenen. De moderne communicatietechnieken laten toe om affectieve en sociale relaties te onderhouden gedurende een periode van tijdelijke verwijdering.

Aldus toont de verzoeker in deze stand van het geding geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

3.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzettingen van het enig middel niet toelaten te concluderen dat de bestreden beslissingen onzorgvuldig zouden zijn voorbereid noch dat zij zouden zijn genomen op grond van onjuiste juridische of feitelijke vaststellingen, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

De verzoeker toont bijgevolg geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel of van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

3.6. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE